Somriures

PaLLaSSoS
SeNSe fRoNTeReS

Revista dels socis i les sòcies de Pallassos Sense Fronteres | Època V · Núm 10 | Abril - setembre de 2016

Editorial:
Obrint fronteres

En primera persona:
Carles Requena,
Responsable d'Operacions i Gerent de PSF

Projectes a
Grècia, Kurdistan, Burkina Faso, Líbia, Líban i Espanya.

Foto: ©Samuel Rodríguez

Foto: Expedició a Grècia. ©Paco Villaverde

Obrint fronteres

El valor de la nostra acció és gran i és petit. És gran perquè emocionalment canvia interiorment a les persones que el viuen, és petit perquè fins i tot succeint una cosa tan meravellosa, ens adonem de la gegantina complexitat del món en el qual vivim i de com de difícil és avançar cap a horitzons de millora. Cada dia tres o quatre notícies terribles ens arriben des de diferents llocs del món deixant en evidència les nostres limitacions i la nostra petitesa, però gairebé cada dia fem algun espectacle en el qual centenars de nenes i nens riuen, redescobreixen l'alegria i gaudeixen d'espais de felicitat. Seria massa simple i barroer quedar-se amb una part, fins i tot encara que fos la bona, potser perquè la bona neix quan la nostra alegria interactua amb la tristesa que genera el patiment de la gent refugiada i desplaçada. Tot està aquí, però sobretot aquesta lluita per sobreposar-se al sofriment, aquest cultiu de la resiliència de nenes i nens afectats per catàstrofes humanes i naturals, i el florir de la nostra pròpia resiliència dins d'una societat tan mercantilitzada i tan dura com la nostra.

El cop de porta cruel i inexplicable de la Unió Europea a les refugiades i refugiats ha suposat un cop molt dur per a la nostra dignitat com a ciutadans dels països que suposàvem ser els més avançats en la defensa dels drets humans. Hem descobert els nostres fantasmes novament passejant impunement per les nostres institucions. Hem vist perplexos com en els nostres països «civilitzats» és molt més difícil atendre les persones afectades pels conflictes humans en els quals estem implicats directament o indirectament, que en els països «en vies de desenvolupament» o «subdesenvolupats». Ha estat una bufetada. El camp d'actuació d'organitzacions com la nostra es veu restringit per la parafernàlia administrativa dels països més moderns, rics i desenvolupats. Però seguim estant on hem d'estar i, a més a més, donem la cara i expressem el nostre disgust rebutjant les subvencions d'una UE dirigida per la por i la mediocritat. Som al Kurdistan iraquià, al Líban, a Jordània, a Grècia. Com sempre la ciutadania va molts passos per davant de l'administració i només aquesta voluntat ferma humanitzarà les nostres administracions.

Un refugiat, una refugiada, una desplaçada, un migrant, no és un «altra» persona; som nosaltres, sóc jo.

Un refugiat, una refugiada, una desplaçada, un migrant, no és un «altra» persona; som nosaltres, sóc jo. Quan el meu govern tanca les portes a la gent que pateix em tanca la porta a mi. Jo pateixo. Destrueix el meu concepte de convivència i la meva idea d'humanitat. Impel·lits per aquesta fractura anem a la trobada de nosaltres mateixos, com pallassos i pallasses, amb més decisió que mai. Recreem espais de felicitat, marquem un camí amb els nostres somriures i amb les nostres rialles. Ens reconstruïm i recuperem la nostra unitat com a éssers humans. No sabem quant trigaran les nostres administracions a recuperar la seva humanitat, però mentrestant els Pallassos i les Pallasses Sense Fronteres anem de camí cap a aquesta recuperació. La ciutadania sempre és pionera, sempre porta avantatge als governs. El nostre projecte va néixer d'aquest avantatge a l'ex-Iugoslàvia, es va expandir pel món i després les administracions i les grans organitzacions van entendre la seva utilitat. Els voluntaris d'organitzacions com la nostra, els voluntaris independents, els ciutadans i ciutadanes que tenen aquest fort sentiment d'humanitat, des d'allò petit i des de la humilitat, marquem el camí més que mai. Ens hem fos en una abraçada entre refugiats; refugiats que fugen de conflictes i refugiats que fugim de la crueltat dels nostres governs mitjançant accions de felicitat.

Carles Requena
Responsable d'Operacions i Gerent de PSF

Burkina Faso

Donem suport i estimulació sensorial a la infància que pateix malnutrició

Artistes: David Gallego (Davo) i Lucie Bettencourt.
Dates: De l'11 d'agost de 2016 al 10 de gener de 2017 (actualment en curs).
Actuacions: 8 realitzades de les 42 programades
Públic: 3.020 (fins al moment).

Pallassos Sense Fronteres continuem amb el projecte a Burkina Faso per atendre a la infància malnodrida. Les "mamallasses" entren en acció!

En Davo i la Lucie, una parella de voluntaris artistes de PSF i membres de l'associació *SocialClown*, es troben actualment i durant 5 mesos a Bobo-Dioulasso per donar suport i estimulació sensorial a la infància que pateix malnutrició.

Aquesta expedició, amb el patrocini parcial de *SaniClown*, és la continuació d'una línia de projectes que l'any passat vam reprendre durant un període de sis mesos. La voluntat és seguir amb aquest projecte artístic-terapèutic que té com a objectiu atendre els nens i nenes desnutrits a través del joc i l'estimulació sensorial. Aquest cop, però, hem introduït una novetat amb la idea d'integrar un nou concepte que afavoreixi encara més el tractament i, el més important, que li doni una certa continuïtat. Per aquest motiu, sorgeix el concepte de les ***mamallasses***, o mares pallasses. La idea se centra en la formació d'aquelles mares que han tingut ingressats els seus fills a l'hospital afectats per malnutrició i que poseeixen les aptituds necessàries per a desenvolupar aquesta tasca, ja que coneixen les necessitats d'estimulació dels infants i la situació psicològica de les mares durant l'estada a l'hospital. A més, a l'haver compartit amb els voluntaris de Pallassos Sense Fronteres un munt de jocs i exercicis, les fan coneixedores de les tècniques necessàries per a dur a terme el treball d'estimulació.

Les tres candidates a "mamallasses", que poc a poc posaran en pràctica les tècniques i la metodologia que han rebut a la formació, són la Blandine, la Mariam i la Viviane. Al nostre blog d'expedicions podeu llegir les històries d'aquestes tres heroïnes. Us avisem que no tenen desperdici.

Foto: Expedició a Burkina Faso. ©PSF

Espanya

Amb la població en situació de vulnerabilitat i exclusió social

Artistes: 47
Actuacions: 27. Públic: 2.212

Durant el 2016 hi ha previst celebrar gairebé 40 espectacles per tota Espanya atenent a la infància i la població vulnerable i en risc d'exclusió social. Els nostres artistes voluntaris, repartits per tot l'Estat, han actuat, fins ara i en 27 ocasions, en centres per a persones amb necessitats educatives especials, mòduls maternoinfantils en centres penitenciaris, en centres d'acollida de persones migrants, en hospitals, en escoles i barris afectats per la crisi, i en Centres d'Estada Temporal d'Immigrants, com el CETI de Melilla.

La majoria dels espectacles han estat patrocinats per Correus en el marc del programa "Correos reparte sonrisas", que enguany celebra la divuitena edició, i té com a finalitat contribuir a la millora de la qualitat de vida de diferents col·lectius en situació d'especial dificultat com són la infància hospitalitzada, persones amb discapacitat, nens i nenes que viuen amb les seves mares en penitenciàries i menors en centres d'acollida i d'immigració entre altres. L'objectiu és proporcionar suport emocional mitjançant els beneficis del riure i del bon humor.

Foto: ©Samuel Rodríguez

Foto: Expedició a Grècia. ©PSF

Foto: Expedició a Grècia. ©Paco Villaverde

Grècia

Afrontem l'emergència europea

Artistes: Francisco Javier Sánchez, Jorge Díaz, Verónica Paul, Moi Queralt, Rafa Gálvez, Beatriz Garrido, Albert Grau, Paul Gomez, Pollina Borisova, Anaelle Molinario, Laia Molins, Tomas Feres, Núria Cela i Angi Amaya.
Dates: Del 8 de gener al 18 de juliol de 2016
Actuacions: 50. Públic: 9.435

Quatre expedicions per atendre prop de 10.000 persones refugiades.

Pallassos Sense Fronteres treballem de manera ininterrompuda a Europa des de l'arribada de l'allau de refugiats al país. L'últim trimestre del 2015 vam fer una parada llarga als Balcans (Grècia, Sèrbia i Macedònia) i vam atendre més de 34.000 persones refugiades provinents la major part de Síria, però també d'altres indrets de l'Orient Mitjà com Afganistan o Iraq. Els nassos vermells i les sabates gegants de PSF no tenen aturador i aquest any hem seguit compartint somriures amb totes aquelles ànimes que han vist com els seus somnis quedaven atrapats entre fronteres, sense poder seguir el seu viatge.

Camps de refugiats com el d'Idomeni han estat algunes de les nostres parades, on hi hem anat conjuntament amb els nostres cosins germans de Suècia, *Clowner utan Gränser*. Hem pogut donar suport psicològic i emocional a milers de persones que sobrevivien a unes condicions de vida indignes i denunciables. A Idomeni hem dedicat una expedició sencera, però també hem recorregut el país de dalt a baix compartint somriures necessaris per retornar-los l'esperança.

Hem estat a Atenes, Kos, Thessaloniki, Malakassa, Lavrio... i també al port marítim, donant la benvinguda, amb un somriure d'orella a orella, a 2.000 refugiats que baixaven dels ferris, uns ferris com els que van a Mallorca, però aquesta vegada transportant un altre tipus de "viatger". Hem vist com la gent s'aplegava al voltant nostre amb les quatre coses que havien pogut agafar de casa, meravellats pel fet que uns pallassos els donessin la benvinguda, i mostrant-se sempre agraïts i entregats.

Al juny, l'estiu va entrar amb força i un mes després ens vam sumar al projecte "Caravana a Grècia". La nostra pallassa extremenya, Angi Amaya, va creuar tot el sud d'Europa sobre rodes com a representant de tots els Pallassos i les Pallasses

Foto: Expedició a Grècia. ©PSF

Foto: Expedició a Grècia. ©PSF

Sense Fronteres i en col·laboració amb altres organitzacions i voluntaris. L'objectiu de la caravana era clar: denunciar col·lectivament la mala gestió i la hipocresia de la Unió Europea amb la població refugiada. També va aturar-se per compartir somriures amb els més menuts.

"El viatge no cessa i vaig marxar cap a Grècia, de nou amb Pallassos Sense Fronteres formant part de la "Caravana a Grècia, Obrint Fronteres". Ha estat un viatge esgotador, quilòmetres i quilòmetres, França, Itàlia, Grècia, autobusos, ferris, estacions de servei, poliesportius... Fins a arribar a jugar amb els meus amics i amigues de Thessaloniki.

El cansament va tenir la seva recompensa, compartir moments de rialles i jocs amb éssers plens de tendresa, tan menuts que em van deixar petjada. Així camino, amb l'ànima emocionada després de jugar-nos, de riure'ns i de veure la lluentor còmplice dels seus ullets... no necessitàvem idiomes, només imaginació i afecte, escoltar, sentir l'impuls i ... som-hi! (...) Nens i nenes que viatjaran sempre amb mi, a les meves sabates gegants. Per això són tan grans, ha d'haver-hi espai per a tots aquests éssers que vas trobant i t'acompanyaran per sempre en el teu Viatge Pallasso."

Mentre l'Angi vivia tot això, la Laia, el Tomas i la Núria, compartien més somriures a ritme de claqué i música per tot el país. Van acabar retrobant-se amb l'Angi a Atenes i allà van posar fi al seu viatge. Nosaltres hi tornarem ben aviat.

Foto: Expedició a Grècia. ©PSF

Foto: ©Marta López Mas/PSF

Carles Requena

Responsable d'Operacions i Gerent de Pallassos Sense Fronteres

Com arribes a Pallassos Sense Fronteres?
Vaig arribar des de Metges Sense Fronteres, després de treballar-hi durant vuit anys en diferents àmbits. Vaig estar al terreny (Angola, Kenya, Geòrgia, Guatemala...), després vaig treballar al departament de Logística i en la meva darrera etapa a Finances Operacionals. El món de l'ajuda humanitària a gran escala em va produir algunes insatisfaccions i necessitava refrescar les meves il·lusions mitjançant un canvi radical. En una primera etapa, per allà el 1999, vaig estar un parell d'anys de responsable d'Operacions i Finances, reestructurant PSF. Quan vaig acabar vaig anar al Casal dels Infants del Raval cinc anys de responsable de Serveis Generals i, mentrestant, vaig mantenir el meu vincle amb PSF sent membre de la Junta Directiva. El 2007 vaig tornar a PSF com a Responsable d'Operacions i el 2009 vaig acabar com a Gerent, càrrec que mantinc fins avui.

¿Però com contactes amb PSF?
En els meus temps a MSF, Ricard Penedès, director de l'Ateneu Popular de 9 Barris i membre de la Junta de PSF em contacta i m'explica que hi ha una convocatòria oberta. Jo mantenia un cert contacte amb el món de la contracultura i la trucada em va semblar potent i refrescant. Volia tornar a un ambient més radical i dinàmic, i amb una dimensió més tangible. En el món de l'acció humanitària en certs àmbits d'actuació perds la referència amb tu mateix i arribes a creure't més important del que ets. Una acció tan dinàmica i transparent com la de PSF em regenerava com a persona en relació a la població destinatària, amb el debat amb la meva societat i al meu propi discurs mental intern. D'alguna manera creia i crec que els canvis reals es produeixen sempre a escala humana, i com més gran és un projecte i més ambicioses són les seves intencions, menys transformador és.

Com va ser l'adaptació?
Va ser molt difícil. En primer lloc vaig arribar en un moment de crisi econòmica originada pel col·lapse d'una primera etapa de gestió que necessitava adaptar-se a la consolidació de l'entitat, però, d'altra banda, la meva experiència prèvia a MSF, tot i que va servir per a la fase de canvi i recuperació, va resultar problemàtica per l'ecosistema organitzatiu al qual havia arribat. Els models de finançament de l'administració pública no encaixaven en la línia operacional de PSF (i viceversa). Era un projecte massa innovador per a la mentalitat catalana i espanyola. Resultava una paradoxa que un projecte nascut a Catalunya no encaixés en els marcs d'avaluació ni formulació dels finançadors. Cercant encaixos en els marcs de finançament em vaig adonar que posava en perill la frescor de la proposta de PSF, perquè en aquesta dinàmica d'encadellar es perdia l'essència, la senzillesa i la força de l'acció.

Com et vas adonar?
Em vaig adonar quan em vaig permetre entendre millor la proposta d'en Tortell Poltrona. Sosteníem un diàleg difícil perquè ell parlava de la seva visió en un llenguatge que a mi em costava entendre. Jo venia d'un món economicista i simplista, amb molta parafernàlia d'indicadors i matrius de planificació, però amb un esperit de relació humana pobre. Era eficaç per obtenir diners però a costa de retorçar la meravellosa filosofia del projecte. Vaig fer moltes proves, vaig buscar opcions que encaixessin amb el projecte de PSF amb els conceptes de desenvolupament, afegint formació, tallers, projectes de llarg termini de teatre social, elements que políticament i socialment estaven molt acceptats i encara segueixen estant-ho, però que en realitat gairebé sempre pateixen de manca de viabilitat i sostenibilitat. Alhora modificava elements molt importants de l'ecosistema com ara el perfil dels recursos humans dels projectes (els artistes), que al seu torn eren els que donaven vida a l'associatiu. Després de dos anys d'experiments vaig entendre en Tortell, i em vaig adonar del perill que representava que una peça clau d'un projecte tan complex com és un gerent barregés els seus coneixements tècnics avançats en la gestió amb una certa dosi de ceguesa associativa.

> **"El nostre model d'acció parla de la necessitat d'una acció humanitària integral"**

En certa manera parles d'una diferència de concepte entre els projectes tipus d'aquella època i el de PSF. Com és aquesta diferència?
Hi ha una diferència de base entre els projectes vistos des del concepte de l'ajuda material i la facilitat en els processos d'avaluació, i el nostre projecte immaterial, molt més difícil i costós d'avaluar, molt més horitzontal. En el nostre projecte, tot i que un artista quan viatja per primera vegada pugui tenir una visió vertical i jerarquitzada de l'acció humanitària, quan actua es veu obligat a canviar i a entendre que el que succeeix en els nostres projectes són espais de felicitat que funcionen en ambdós sentits i ens canvien a tots, als refugiats o desplaçats i als artistes. El nostre model d'acció parla de la necessitat d'una acció humanitària integral, que cobreixi les necessitats materials però també que ofereixi afecte, emocions positives, reconstrueixi l'alegria i dignifiqui les persones afectades per les nostres catàstrofes i per les naturals.

Ha canviat alguna cosa des de llavors?
Sí, molt. Les grans agències de Nacions Unides, i grans ONG, fa anys que entenen la nostra utilitat en contextos de crisi humanitària. Els finançadors públics ens van obrir les portes a aquest àmbit i no vull evitar dir que van ser l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament i l'Ajuntament de Barcelona els pioners en fer aquest pas. La societat civil va obrir el camí, els nostres socis i col·laboradors donen suport a aquest projecte des de la seva fundació i les administracions públiques i grans agències han seguit l'estela. La intuïció de la gent és més gran que la dels grans aparells organitzatius, però al final aquesta intuïció arriba a les persones que dirigeixen aquestes estructures i les coses canvien. Hem hagut de justificar les nostres accions mitjançant avaluacions externes i indicadors, però la porta s'ha obert gràcies a les emocions viscudes per persones que ens han vist actuar i han entès la nostra utilitat. El projecte de Pallassos Sense Fronteres és un projecte que es gesta persona a persona i que impacta en totes les direccions.

Foto: Expedició a Kurdistan. ©PSF

Foto: Expedició a Kurdistan. ©PSF

Kurdistan (Iraq)

Compartim somriures amb la infància refugiada

Artistes: Pepe Viyuela, Donald Lehn, Pepo Rueda i Angosta Di Mente (Raquel Martínez).
Dates: De l'1 al 17 de maig de 2016
Actuacions: 50. Públic: 9.435

Gairebé 1,8 milions d'iraquians i sirians han buscat refugi al Kurdistan iraquià, segons ACNUR.

El Kurdistan és un territori històric, actualment repartit majoritàriament entre Iran i Turquia, amb algunes regions a l'Iraq i Síria i un petit enclavament a Armènia. Durant tota la seva història ha sofert les invasions i els judicis dels grans imperis que van ocupar aquesta franja de l'Orient Mitjà i, ja en l'actualitat, en el cas del Kurdistan iraquià, gaudeix d'un estatut d'autonomia amb la promesa d'un referèndum d'autodeterminació a finals d'aquest any. Però també pateix les conseqüències de la guerra, d'una banda a causa del conflicte sirià, que li ha portat a acollir a uns 250.000 refugiats d'aquest país, i d'altra banda, sobretot en el seu propi terreny, per les actuacions de l'Exèrcit Islàmic, que han deixat a les seves ciutats i camps aproximadament 1.200.000 desplaçats.

En aquest context i afavorits per ACNUR, els nostres artistes van posar rumb al Kurdistan des de Madrid per a compartir somriures amb la infància refugiada. Pepe Viyuela, Donald B.Lehn, Pepo Rueda i Angosta di Mente van ser els encarregats aquest cop de calçar-se les sabates gegants i posar-se els nassos vermells. Van començar els primers espectacles a la capital, Erbil. Després van viatjar a Duhok, que va ser on realment van entrar en contacte amb la realitat dels camps de refugiats i desplaçats interns. També van treballar-hi a les escoles, centres comunitaris i de discapacitats.

La tercera regió que van visitar a l'actual Kurdistan iraquià és Soulemaniya, o Slemani en kurd, on van acudir per acabar la segona setmana, amb alguns canvis en l'agenda que van motivar al fet que treballéssin en camps de refugiats i desplaçats que no estaven previstos. Van tancar el cercle actuant l'últim dia a Erbil, en un ambulatori i un orfenat de la capital, completant així els 50 espectacles i havent atès a gairebé 9.500 beneficiaris.

Les reflexions que han sorgit dels nostres artistes després de l'expedició han estat molt interessants i, com sempre, les hem recollit en el nostre blog d'expedicions. Després d'aquesta expedició, el conegut actor Pepe Viyuela ha estat el candidat guanyador del Premi "Artista Comprometido" al Festival Cinema Solidari de Guadalajara per la seva col·laboració amb Pallassos Sense Fronteres des de fa més de 20 anys i el seu compromís amb altres causes socials. Quina és l'opinió de l'artista sobre els refugiats?

"A l'hora d'afrontar el problema dels refugiats potser hauríem de partir des d'un punt de vista diferent. Potser no sigui un problema, sinó més aviat una qüestió de solidaritat, de sentit comú i d'interès general. Els refugiats no han de ser considerats com un problema sinó com una oportunitat. Una oportunitat de demostrar que podem funcionar com a societat i com a individus, i resoldre aquesta crisi anteposant l'ètica, els principis i els drets humans als interessos econòmics. Aquesta és l'única manera de mantenir la dignitat, en cas contrari seran els diners i els interessos més avars els que dirigiran les destinacions de la humanitat.

Ens estem jugant el futur i com passem a la història depèn del que fem ara: serem uns covards que van deixar abandonats a la seva sort als qui van trucar a la seva porta; o els qui, malgrat tot, superant dificultats, van ser capaços d'ajudar-los."

Líban

Amb la infància refugiada per la guerra a Síria

Artistes: Pere Bigas i Raquel Batet.
Dates: Del 29 de febrer a l'11 de març de 2016
Actuacions: 11. Públic: 1.165

El conflicte a Síria segueix situant el Líban com el país amb més refugiats per habitant.

Segons els informes d'ACNUR, Líban és el país que més refugiats acull en proporció a la seva demografia. En concret les xifres constaten que de cada 1.000 habitants, hi ha 183 refugiats. El seu origen és principalment sirià, però també provenen d'altres indrets en conflicte de l'Orient Mitjà.

Aquesta vegada un equip de Pallassos Sense Fronteres, en col·laboració amb un equip de titellaires de la *Unió Internacional de la Marioneta* (UNIMA) i les companyies *Les Amis des Marionnettes* i *Marionetes Nòmades*, van posar rumb al Líban amb l'objectiu d'atendre a la infància refugiada i les seves famílies, proporcionant-los suport psicològic i emocional a través de la comicitat dels seus espectacles titellaires.

En Pere Bigas i la Raquel Batet van fer un total d'11 actuacions i van arribar a compartir 1.165 somriures. Un dels espectacles va ser a Beirut, la capital libanesa, en un centre on les famílies recent arribades de Síria tramiten la seva sol·licitud d'asil. Durant el temps d'espera, les titelles van transportar a petits i grans a illes desertes i altres indrets habitats per pirates i sirenes! Els següents abordatges es van fer al *Mont Líban* i centres d'acollida a l'est de Beirut i al nord del país.

Foto: Expedició a Líban. ©PSF

Foto: Expedició a Libèria. ©PSF

Libèria

Somriures contra el dolor de la guerra

Artistes: Gerardo "El Negro" Casali, Pau Segalés i Mike Dosperillas (Miguel Julián).
Dates: Del 15 al 28 de febrer de 2016.
Actuacions: 19. Públic: 8.336

Acompanyem i atenem a la infància refugiada de la guerra civil de Costa d'Ivori.

"Hi havia una vegada un pallasso que vivia feliç i tranquil a la seva casa del camp amb la seva família. Un dia va sonar el telèfon. Algú li deixava un missatge d'urgència: hi havia uns nens que estaven en un lloc molt llunyà que no podien riure. El pallasso no ho va dubtar, va fer-se la maleta i la va omplir de les seves joguines portadores d'il·lusió i d'alegria. Va pensar que cap nen al món podia viure sense un somriure."

Mike Dosperillas començava així aquest conte basat en fets reals que va protagonitzar juntament amb en Pau i en Gerardo a Libèria. Aquests tres pallassos van ser els culpables de provocar més de 8.000 rialles en només dues setmanes. Van fer un total de 19 espectacles en escoles majoritàriament, però també en campaments i altres comunitats.

El motiu pel qual seguim donant suport psicològic i emocional a la infància refugiada a Libèria és la Guerra Civil que va colpejar la veïna Costa d'Ivori i les conseqüències del conflicte de la qual encara s'arrosseguen avui.

"El que més els agradava eren les bromes. Esclataven de riure! Després de l'espectacle van marxar per on havien vingut, però abans el pallasso es va parar a donar la mà a tots els nens que s'havien pujat a la tanca a veure l'actuació. I és que en aquest lloc no tots els nens podien anar a l'escola. I això va entristir al nostre pallasso. Però calia ser fort, ja que l'endemà sabia que hi hauria altres nens i nenes esperant per passar una bona estona".

FONS CATALÀ DE COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT
CORREOS
SEPI
ACCD Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament
Ajuntament de Barcelona

Envia un SMS al 28099 amb el text AJUDA SOMRIURES, i ens donaràs 1'20 € íntegres!
Pallassos Sense Fronteres rebrà 1,20 € (import íntegre del SMS). Col·laboren MOVISTAR, VODAFONE, ORANGE i FUNDACIÓ AMPLEXUS. Servei de Alterna Project Marketing 902 210 230

www.clowns.org

@psfcwb
/psfcwb
@psfcwb
payasossinfronteras
blog.clowns.org

BARCELONA (*seu*). Pl. Margarida Xirgu, 1 (ed. Teatre Lliure) - 08004
T. 933 248 420 | e-Mail: psf@clowns.org

MADRID (*delegació*). C/ Montera, 32 5º 9ª - 28013
T. 915 220 177 | e-Mail: psfm@clowns.org